

Записи са фронта: Мала прича о великим људима

ТРЕЋИ БАТАЉОН

Трећи батаљон, 43. пмтрб, мала прича о великим људима из краја који никада није повио кичму, који памти и никада неће заборавити згаришта кућа, црне мараме, многобројне хумке, иста обележја, исте непријатеље. Много почетака и крајева, а један је прави, онај из деведесетпрве године.

Црни усташки облаци, након педесет година, поново се натмурили на небу Славоније и Крајине.

Ваљало је не поновити исте, историјске грешке, не дочекати исте гнусобе, ваљало је бити спреман и помоћи својој браћи. Са оружјем у рукама са одлучношћу у мислима – неће бити као прошли пут – многи су оставили своју свету гору Козару и прешли Струг.

Бранили и одбранили српску нејач. Многи се нису вратили. А за то време Козара и њени брежуљци су поново послушавали злослутни хук, притајени звекет оружја, подмуклу ћутњу, опипљиву претњу.

Командант овог Батаљона Драшко Вујић, човек, који је био међу онима који су први осетили фашистичке вибрације емитоване од вековних непријатеља прича:

Народ Поткозарја посебно зна шта значе страхоте рата и злодела фашиста. Зато нисмо смели доживети судбину наших дедова. Морали смо их спремни дочекати. Старе сгрешкени су смеле поновити.

Овај батаљон (раније је био седми) званично је промовисан 4.7.1992. године, али његова активност датира неколико месеци раније. Ваљало је у том периоду, док је још била муслиманска власт, бити у току докле су стигле муслиманске намене и припреме, заштитити српско становништво.

Тај период деловања још само на папиру неозваниченог батаљона, карактерише учешће у преузимању власти од муслимана, одбрана Приједора од муслиманских фундаменталиста, учешће у борби за ослобођење Козарца, те "кажњавање" хамбариштана који су први пролили крв српских младића. Врело лето приједорско однело је неколико десетина наших бораца међу којима и два из овог батаљона. Град је одбрањен, али отаџбина има много градова, села, река и планина.

Све их је требало бранити.

И то је наставак борбеног пута Батаљона. Један део одлази да ратује на подручју Градачца, други Хан Пијеска, а потом и Горица. Двадесетосмог септембра деведесет друге први пут комплетан батаљон одлази на извршење борбеног задатка на подручје Градачца.

Достојанствен испраћај. Довиђења родни граде, довиђења мајко, породицо, доме отаџбина зове. Нема ратника без Крајишника!

Од тада Грабов Гај, Бријежница, Мионица, Буквик, Горња Кладуша, Ждребане, Османовићи, Новалићи...

"Још док сам ратовао у Славонији питао сам се да ли ће турци у моме крају започети крваву игру. Онда сам се сетио Ћопићевог Јовандеке и онога – нема рата без турака, пуц, пуц, ожежи, ожежи! Знао је Јовандека да они не могу дуго мировати, да њих нешто засврби и ето их, на кога већ на Србина" – говори нам искусни Миленко Црепуља.

"Само да знају, ми више са њима нећемо никад ратовати.

Једном за свагда ћемо се са њима обрачунати, да им више никад не падне на памет да са Србима ратују.

Ово је наш последњи рат за отаџбину. Сад ћемо је направити, јединствену, српску, или нећемо бити нико и ништа" – придружује се Грубан Милан борац друге чете.

Дуг је и трновит пут ратнички. Шта све треба претрпети, шта све треба издржати. Умор, тугу, хладноћу, метак. А човек није аутомат.

Мислим често на своју њиву, сањам је онако преорану и засађену, на своје Поткозарје, на породицу. Мислим!!! Шта ћеш, ми смо војници, ратници, а турцима није веровати" – гласно размишља Гаврић Станислав борац трече чете.

Ускоро ће батаљон на ратишту намирити две дуге године. Борци из три села и два градска насеља Чиркин Поља, Орловаче, Гареваца, Орловаца и Урија постали су једно тело једна душа.

Ривалитета има, било га је и пре рата, а сада је то права спона и подстрек у остваривању заједничког циља. А без шале не може. Сместили се позадинци у новом селу па никако да се договоре шта да напишу на белом зиду. Име батаљона – зна се, али из којег места. И тако се договоре да то буду имена све четири места. Онда један Уријаш узме спреји почне писати на белом зиду. Трећи Батаљон – Урије, и замислите: нестане боје. Шта ће те : уријашка посла.

"Због њих и њихових породица, због свих мајки у црнини, због празних домова ми несмемо ни стопе одступити, ни педља своје груди дати неком другом без обзира на све силне претње твораца новог поретка" – уверава нас Новак Божић, командир вода у првој чети.

А неизбежни и свугде присутни Радован Палић – Брада заменик командира трече чете поручује:

"Уништитли су доста наше младости у свом грчевитом покушају да створе државу народа који не постоји. Нанели су нам доста зла и ми им то морамо дебело наплатити"

"БРАТСКЕ" ЖЕЉЕ

- Госпо'н Гали, не њих у ланце њих шугу на врбе..

Петар Гагић